

DE BRANDING

CLAUDIE GALLAY BIJ UITGEVERIJ CARGO

Liefde is een eiland

Claudie Gallay

De branding

Vertaald door
Han Meyer

2011
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2008 Editions du Rouergue

Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Han Meyer

Eerste druk 2009

Vijfde druk 2011

Oorspronkelijke titel *Les Déferlantes*

Oorspronkelijke uitgever Editions du Rouergue, Rodez

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Wessel Wessels/Arcangel Images/

Hollandse Hoogte

Foto auteur Laurent Giraudou/Opale

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 6530 0

NUR 302

www.uitgeverijcargo.nl

Voor Lucile,

*U zult me herkennen, ik ben
de passant...*

René-Paul Entremont

DE EERSTE KEER dat ik Lambert zag, was de dag van de grote storm. De lucht was zwart, heel laag, buitengaats spookte het al flink.

Hij was even na mij gekomen, was op het terras gaan zitten, aan een tafeltje in de volle wind. Hij keek tegen de zon in, kneep zijn gezicht samen, het leek of hij hilde.

Ik keek naar hem, niet omdat hij het slechtste tafeltje had gekozen, ook niet vanwege de grimas op zijn gezicht. Ik keek naar hem omdat hij net zo rookte als jij, een vage blik in het niets, terwijl hij met zijn duim over zijn lippen wreef. Droge lippen, misschien droger dan de jouwe.

Ik dacht dat hij journalist was – een equinoctiaalstorm kon fraaie foto's opleveren. Achter de dijk joeg de wind de golven op, dreef de stroming terug, de zwarte watermassa's uit het Nauw van Blanchard die van heel ver kwamen, van de zeeën in het noorden of uit de diepten van de Atlantische Oceaan.

Morgane kwam de herberg uit. Ze zag Lambert.

'U bent niet van hier,' zei ze en vroeg wat hij wilde bestellen.

Haar toon was chagrijnig, als altijd wanneer ze bij slecht weer klanten moest bedienen.

'Komt u voor de storm?'

Hij schudde van nee.

'Voor Prévert dan? Ze komen hier allemaal voor Prévert...'

'Ik zoek een bed voor vannacht,' zei hij ten slotte.

Ze haalde haar schouders op.

'We hebben geen kamers.'

'Waar kan ik iets vinden?'

'In het dorp, tegenover de kerk... en anders in La Rogue. Meer het land in. Een vriendin van mijn baas, een Ierse, heeft daar een pension... Wilt u haar nummer?'

Hij knikte.

‘En kan ik iets eten?’

‘Het is drie uur...’

‘Ja, en?’

‘Drie uur, dat is een broodje ham.’

Ze wees naar de lucht, naar de oprukkende wolkenbank. Er sijpelden nog wat zonnestralen onderdoor. In tien minuten zou het donker zijn.

‘We krijgen een stortbui!’ zei ze.

‘Stortbui of niet, zes oesters en een glas wijn?’

Morgane glimlachte. Lambert was een nogal knappe vent. Ze vond het leuk de strijd aan te gaan.

‘Op het terras worden alleen dranken geserveerd.’

Ik zat twee tafels achter hem met een zwarte koffie. Er waren geen andere klanten. Ook binnen was het leeg.

Kleine plantjes met grijs blad hadden wortel geschoten waar de stenen gebarsten waren. In de wind leek het of ze kropen.

Morgane zuchtte.

‘Moet het de baas vragen.’

Ze bleef bij mijn tafeltje staan, trommelde met haar rode nagels op de houten rand.

‘Ze komen allemaal voor Prévert... Wat zou je hier anders ook te zoeken hebben, hè?’

Ze wierp een blik over haar schouder en verdween naar binnen. Ik dacht dat ze niet terug zou komen, maar een ogenblik later was ze er alweer met een glas wijn, een mandje brood en de oesters op een bedje van wier; ze zette het voor hem neer.

Met het nummer van de Ierse.

‘De baas vond het goed van de oesters, maar buiten geen kledje, zei hij... en wel opschieten, want het gaat plenzen.’

Ik bestelde nog een koffie.

Hij dronk zijn wijn. Hij hield zijn glas verkeerd vast, maar met de oesters wist hij wel raad.

Morgane stapelde de stoelen op, schoof ze tegen de muur en snoerde ze vast met een ketting. Ze gebaarde naar me.